

„Ježíš Kristus tentýž jest včera, dnes i na věky.“

(Žd 13, 8)

OBĚŽNÝ DOPIS

Říjen 1995

Co nejsrdečněji Vás všechny zdravím v drahém jménu Ježíše Krista slovem z Iz. 14, 27:

„Poněvadž pak Pán zástupů usoudil, kdo to tedy zruší? A ruku jeho vztaženou kdo odvrátí?“

Je to něco úžasného vědět, že Bůh učinil Svůj plán od věků a že jej v průběhu času uskutečňuje. Stále platí, že pravice Páně je vyvýšena a vítězí. Co si Bůh předsevzal, to vykonává. Nemusí na nikoho brát zřetel. Dokonce na křivých cestách lidského života a dějin lidstva dokáže On psát Svoje jako šňůru rovné spásné dějiny. Nyní je Bůh Pán zaměstnán tím, aby dokončil Svě vykupitelské dílo. Tak, jak On sedmého dne odpočinul, poté, co ukončil Svě stvořitelské dílo, je nyní sedmé tisíciletí jakožto den Božího odpočinku – tisícileté mírové království Ježíše Krista – blízko (Zj 20, 1-2). Předtím On v den Svého slavného návratu dokončí dílo, které s těmi Svými započal.

Celé stvoření čeká na to, aby bylo osvobozeno od otroctví a pomíjejícínosti; obzvláště však věřící, kteří očekávají návrat svého Pána, touží po tom, aby prožili proměnu svých smrtelných těl do nesmrtelnosti (Řm 8, 19-22 a j.) Proto musí být nyní, v posledním úseku času milosti, v životě každého jedince a v církvi všechno uspořádáno podle vůle Boží. To prakticky znamená dosáhnout úplného souladu se Slovem Božím. Musí se to stát žádostí našeho srdce, abychom se při všem, co činíme, ptali: *„Co k tomu říká Písmo?“* Apoštol Jakub nás naléhavě napomíná, abychom ani vůči sobě navzájem nevzdychali a odůvodňuje to: *„Příchod Páně je blízko.“* (Kap. 5, 7-11) (Podle kral. př.: *„... neboť se přibližuje příští Páně.“*) Církev na konci bude jedno srdce a jedna duše tak, jako na počátku.

Bůh ve Svém Slově zjevil a pevně stanovil Svoji vůli, která se přece má stát jako na zemi tak i na nebi. O našem Vykupiteli je psáno u Iz. 53, v kapitole, která Ho nejpůsobivěji popisuje v Jeho utrpení a umírání: *„... aby poloze duši svou v oběť za hřích, viděl símě své, byl dlouhověký a to, což se líbí Hospodinu, skrze něho šťastně konáno bylo.“* (Podle něm. př. Bible: *„... a vůle Jahveh se skrze Něho dělá“*) V Otčenáši nás učil Syn člověka se

správně modlit: „*Tvá vůle se staň jako v nebi tak i na zemi.*” Poslušnost Syna Božího je v Písmu stavěna naproti neposlušnosti Adama. Milost ruší neposlušnost; neposlušnost opět může zrušit milost. Byli jsme omilostněni, abychom se stali poslušnými dětmi Božími. I dnes dosud platí slovo z 1. Sam. 15, 22b-23: „*Aj, poslouchati lépe jest, nežli obětovati. ...vzpoura jest takový hřích jako čarodějnictví.*”

Eva byla svedena, jak sama dosvědčuje (1M 3, 13), avšak Adam padl pro neposlušnost. Proto stojí psáno, že v *Adamovi* všichni umírají ... (1Kor 15, 22). Příkaz Boha Pána v 1. Moj. 2, aby nejedli ze stromu poznání, byl adresován Adamovi, neboť Eva toho času byla ještě v něm. Ona se dostala, když ji had pobláznil, pod kletbu satana, byla jak očarovaná. Byla již svedeným, podvedeným lidským dítětem, když si osvojila moc nad Adamem, který však překročil příkaz Boží vědomě, když vešel na její návrh. Br. Branham řekl opakovaně: „**...dokud Adam poslouchal hlas Boží, bylo všechno v pořádku. V okamžiku, kdy poslechl hlas své ženy, byl všemu konec.**” (V kázání „*Hlas Boží v těchto posledních dnech*.”)

V Písmu vidíme dva začátky: ten první u přirozeného zemského stvoření s Evou, která je označována jako matka všeho živého (1M 3, 20), pro které je ovšem smrt jistá. Dostala se pod vliv toho zlého a přijala semeno hada. Ten druhý začátek se stal s Marií, která uvěřila a byla poslušná a řekla: „*Jsem děvka Páně. Staň se mi podle slova tvého.*” Přijala božské semeno a tak se stalo Slovo tělem. Pro její poslušnost přišel Syn Boží jako Prvorozený na tento svět s cílem, aby kazil podvodné dílo Satanovo, zato uvedl na světlo nesmrtelné bytí a život (2Tm 1, 10).

Obojí, neposlušnost i poslušnost, nejsou žádné teorie: za neposlušností pokračuje následuje přestoupení, za poslušností ospravedlnění. „*Nebo jakož skrze **neposlušnost** jednoho člověka učiněno jest mnoho hříšných, tak i skrze **poslušnost** jednoho spravedliví učiněni budou mnozí.*” (Řm 5, 19). Obojí se stalo zde na zemi. První Adam byl **neposlušný**, přestoupil přikázání a uvedl tak smrt na celé lidstvo. Druhý Adam, Ježíš Kristus byl **poslušný** a přinesl věčný život. „*... ponížil se, **poslušný** byv až do smrti, a to smrti kříže.*” (Fp 2, 8) „*...a ačkoli byl Syn Boží, z toho však, což strpěl, naučil se **poslušenství**. A tak dokonalý jsa, učiněn jest všechněm sebe poslušným původem spasení věčného.*” (Žd 5, 8-9) (Podle něm. př. Bible: „*Potom, co takto dosáhl dokonalosti, stal se všem, **kteří Ho poslouchají**, původcem věčného spasení*”) Důraz zde spočívá na výroku „**... kteří jsou Jeho**

poslušní.” U těch, kteří byli omilostněni, se jedná o **poslušnost víry**, neboť každá **neposlušnost** proti Bohu znovu zpochybňuje naše spasení.

Je pravda, že jsme obdrželi všeobecné poučení a rovněž ani zjevení Ducha nechybělo. Otázka, která nás zaměstnává, je, jak je to s námi s poslušností, s vyžíváním Slova Božího. I zde platí slovo: Jeden každý zkušuj sám sebe a posuď, jak stojíš před Bohem. Pro správný duchovní posudek je směrodatné vždy Slovo Boží.

Všeobecně žijeme v čase, kdy je všechno nejasné, a duchovní myšlení postrádá přesnost. Je možné, že mnozí již ani nepozorují, že vůbec nejdou v poslušnosti ve stopách Beránka Božího; ospravedlňují sama sebe a své konání, aby své svědomí uchlácholili. Musí se nám stát srdečným přáním a upřímnou žádostí, abychom žili ve vůli Boží, neboť jen tak můžeme být připraveni. V chození s Bohem je zahrnuta poslušnost víry a souhlas s Jeho Slovem. Nikoliv posluchači, nýbrž činitelé budou blahoslavení.

Syn Boží praví: *„Nebo kdož by činil vůli Boží, ten jest bratr můj, i sestra má, i matka.”* (Mk 3, 35). ON rovněž říká: *„Ne každý, kdož mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdož činí vůli Otce mého, kterýž jest v nebesích.”* (Mt 7, 21). Jestliže jsme dosáhli synovství Božího a můžeme s poctivostí srdce říci: *„Otče náš, který jsi v nebesích ...”*, pak také poznáme, že člověk nežije jen z chleba, ale z každého Slova, které vyšlo z Jeho úst. U vykoupených se to musí stát, jak tomu bylo u Vykupitele. ON pravil: *„Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, kterýž mne poslal a dokonat dílo jeho.”* (Jn 4, 34). Dokončení Jeho díla stojí blízko před námi, proto je sjednocení všech údů Těla Ježíše Krista s vyvýšenou Hlavou nutné. My chceme prožít a prožijeme, jak Ženich přetváří Nevěstu a připravuje, jak ji naplňuje Svou bytostí a životem, jak jsou zjevovány Jeho ovoce a dary, až dospějeme do plné míry vzrůstu v plnosti Krista. Po úplném navrácení nastane okamžik, kdy od víry dospějeme k vidění.

Ještě nikdy nebyl čas tak vážný, nikdy předtím nebylo tak naléhavým dostat napojení na poslední konání Boží, až by Nevěsta a Ženich, Hlava a údy, byli ve Slově a Duchu sjednoceni. Byli jsme v plánu Božím, proto smíme nyní spoluprožívat, co Bůh podle Svého spásného plánu v Církvi koná. Níže otiskujeme výňatek z kázání *Mluvené Slovo je originální semeno, II. díl*, od bratra Branhama o tom, co mu Duchem bylo obzvláště položeno na srdce:

„Nyní dobře poslouchajte. Zde je jedna část toho, co jsem napsal, když jsem si měl vzítí plnicí pero. Vidíte, proč jsem tak zastával to,

jak jsem to činil, přátelé? Chápete, proč o to bojuji, aby se lidé vzdálili od denominací a stali se pravou Církví Boží? Poznáváte, proč ona musí přijít ze Slova? Ona nemůže přijít skrze lidskou moudrost, nýbrž musí přijít skrze Slovo Boží. To je důvod, proč věřím Slovu tak, jak stojí psáno. Nic k němu nepřidám a nic od něho neuberu, nýbrž je budu kázat tak, jak je, a půjdu vpřed.

Nuže, bratři, ať jste zde nebo posloucháte zvukový pásek: jestliže se mnou nesouhlasíte, rád bych se za vás modlil. Jestliže jsem zvrácený, potom se prosím, modlete vy za mne. Něco teď přečtu a chtěl bych, abyste bedlivě poslouchali. Toto mi bylo dáno, když Duch pravil: „Vezmi si plnicí pero.” Mnohé vynechám, avšak několik věcí vám musím říci.

Toto je, co se vám pokouším říci: podle zákona rozmnožování přináší (plodí) všechno podle svého druhu. (1M 1, 11). V těchto posledních dnech dospěje pravá Církev-Nevěsta k Závěrečnému kameni. Ona bude „super-Církví”, „super-rodem”, zatímco se blíží k Závěrečnému kameni. Oni Mu budou tak podobní, budou plně v Jeho obraze, aby s Ním mohli být sjednoceni. Budou jedno. Skrze ně bude Slovo živého Boha dokonale oznámeno. Denominace toto nebudou moci nikdy přinést. Ony budou přinášet svá vyznání víry a dogmata, jež jsou smíchána se Slovem, – zkrřížený produkt.

Ten první syn bylo mluvené Boží semeno Slova. Jemu byla dána nevěsta. Já jenom opakuji, co Duch řekl, a co jsem napsal.

Byla to nevěsta, skrze kterou se mohl rozmnožovat. Ona padla. Nevěsta mu byla dána k tomu, aby zrodila dalšího syna Božího, ona však padla tím, že se dopustila zkrřížení. On se měl skrze ni rozmnožovat, avšak ona padla a zapříčinila, že musel zemřít.

Tomu druhému Synu, mluvenému semeni Slova Božího, byla jako Adamovi dána nevěsta. Dříve však, než On s ní mohl slavit svatbu, rovněž padla. Ona měla svobodnou vůli jako Adamova žena, aby se rozhodla, zda bude chtít Slovu věřit a žít nebo o něm pochybovat a zemřít. Zvolila to druhé.

Bůh ale přivede Kristu z té malé skupiny pravého semene Slova milovanou Nevěstu, pannu – pannu Jeho slova. Jí a skrze ni bude všechno naplněno, co je v Jeho Slovu zaslíbeno pro pannu, která nemá žádná lidská ustanovení nebo dogmata. Slovo zaslíbení, On

sám, bude v ní, jak tomu bylo s Marií. Bůh sám se sděluje. ON sám bude jednat podle Svého vlastního Slova zaslíbení, aby naplnil všechno, co o Něm stojí psáno, jak On to činil, když přišel skrze klín panny. To byl stinný obraz na duchovní klín nyní. Právě tak nyní panna Jeho Slovo přijme. „Staň se mi, jak jsi Ty pravil.“ Ačkoli to bylo zvěstováno andělem, stálo to napsáno ve Slově (Iz 9, 6). Oni Ho budou milovat a mít Jeho schopnosti, neboť On je jejich Hlavou. Oni jsou Jeho poddaní a Jemu, Hlavě podřízeni, tak jako On byl Hlavou Krista.

Hleďte, jaká harmonie! Ježíš nečinil nic, než co Mu Otec nejdříve ukázal. Byla to harmonie mezi Bohem a Kristem (Jn 5, 19-20). Tak tomu bude i s Nevěstou. ON jí ukazuje Své Slovo života – On jí je ukazuje, – a ona je přijímá. Nikdy o něm nepochybuje.

Nic jí nemůže uškodit, ani smrt ne. Neboť je-li zaseto semeno, voda působí, že opět vzejde. Amen. K tomu mám já skutečně mocné Hallelujah! Zde je to tajemství: v Nevěstě je Slovo a smýšlení Kristovo. Skrze ně ona ví, co chce On skrze Své Slovo činit, a ona to činí v Jeho jménu. Ona má to TAK PRAVÍ PÁN.

Bude oplodněno a Duch svatý je zavlaží, až vyroste a splní svůj účel. Oni konají jen Jeho vůli. Amen. Tomu věřím. Nikdo je nemůže přemluvit k něčemu jinému. Oni mají to TAK PRAVÍ PÁN; v opačném případě mlčí. Avšak potom konají Boží skutky. Neboť On sám to v nich je, a On pokračuje, aby splnil Své Slovo, jak to činil ve Svých dnech, aby to nyní přivedl k dokonání. Když On byl zde na zemi, neukončil všechno, protože k tomu zde ještě nebyl ten čas.

Stůjme tu jako Jozue a Kálef. Dejte bedlivý pozor, toto má duchovní pozadí. Stůjme jako Jozue a Kálef, zatímco zaslíbená země je na obzoru. Čas se blíží. Jozue znamená v hebrejštině „Zachránce“ a symbolizuje zaslíbeného vůdce konečné doby, který tam Církev převede. Kálef reprezentuje pravého věřícího, který stojí při Jozuovi. Bůh začal s Izraelem jako s pannou, která měla Jeho Slovo, oni však chtěli něco jiného. Totéž učinila i církev posledních dnů.

Všimněte si, že Bůh Izraele nedovedl dříve vpřed, dokud nepřišel Jím určený čas. Slyšte, to něco znamená. Jozue na ten čas čekal bez ohledu na to, kolik lidí snad řeklo: „Bůh nám dal zaslíbení pro

tu zemi, nyní chceme jít a zabrat ji.” Mohli říkat: „Jozue, ty jsi svoje pověření ztratil. Jsi vyřízen. Proč nic nepodnikáš? Jindy jsi znal hned to **TAK PRAVÍ PÁN** i vůli Boží.” Avšak tento moudrý, Bohem poslaný prorok znal to zaslíbení Boží, ale věděl rovněž, že musel čekat na zaslíbení, na jasné rozhodnutí pro jeho dobu.

Uvažujte o tomto podobenství. Když potom nadešel ten čas, dal to Bůh Jozuovi, který věrně setrval při Něm tím, že setrval na Slově, neboť ostatním On nemohl důvěřovat, jen jemu. Tak se to bude opakovat.

Tak to bylo s tím mocně pomazaným prorokem Mojžíšem, který věděl, že ho Bůh použije, neboť jeho zvláštním narozením v pravý čas On potvrdil, že Mojžíš byl Jeho služebník. Čas osvobození pro semeno Abrahamovo nadešel. Chápete to? Mojžíš nezůstal v Egyptě, aby se s nimi přel o bodech Písma. On se nehádal s kněžími, nýbrž odešel na poušť a očekával na PÁNA, až by lid byl připraven ho přijmout. On k nim přišel a vydal svědectví, oni ho však nepřijali. Tu zavolal Bůh Svého proroka na poušť. Bůh o něm vydal svědectví; On ho vyvolil. Mojžíš nemusel čekat kvůli sobě, nýbrž kvůli lidu, který teprve musel být připraven, aby Mojžíše přijal. Mojžíš se domníval, že děti Izraele pochopí, že k nim byl poslán.

To jsem nepsal já, nýbrž On. Tak je tomu i nyní.

Totéž bylo s Eliášem. Potom, co tento mocně potvrzený prorok, k němuž se stalo Slovo Boží, skončil s kázáním svého poselství těmto moderním americkým skupinám, té First Lady (První dámy), které měly krátké vlasy a byly namalované jako Jezábel – Bůh Svého proroka potvrdil; pokaždé, když prorokoval, to byla pravda -, musel ho Bůh odvolat z pole, až by onu generaci navštívil mocnými ranami, protože odmítli poselství jeho proroka a Slovo Boží, které On jim poslal.

Bůh ho poslal na poušť, kde se ukrýval. Ani král ho odtamtud nemohl vyvolat. Ti, kteří ho k tomu proti vůli Boží chtěli přemluvit, museli zemřít proto, že to učinili. Ó, Gloria! Když však Bůh ke Svému věrnému prorokovi promluvil ve vidění, vyšel z pouště s tím **TAK PRAVÍ PÁN**. Věnoval se ihned opět Slovu, vzal dvanáct kamenů a postavil oltář.

Totéž bylo s Janem Křtitelem, věrným předchůdcem Kristovým, pomazaným prorokem. Ani škola jeho otce, ani farizejů, ani žádná denominace ho nemohly vyvést z pouště, – kam ho Bůh poslal, dokud neuslyšel hlas Boží ohledně Mesiáše – toho Beránka.

Posloucháte s duchovním smýšlením? Mohl bych toho zde říci ještě mnohem více! Nyní něco vynechám.

Jak jiné je to dnes! Mnozí takoví evangelisté si činí nárok, že mají odpověď Boží pro lidi, jako to učinil Chóre, který popíral a zapřel autoritu potvrzeného a pomazaného proroka Božího, Mojžíše. Tvrdil, že má odpověď. Také tu šlo o záležitost přinášející zisk, při níž bylo uděláno zlaté tele, tak jak to činí mnozí dnes: velké budovy, velké školy; to jsou líhně, v nichž se jejich semeno líhne. Jako tehdy, i dnes na to lidé nalítnou, potom, kdy uslyšeli pravdivé Slovo Boží skrze pomazaného proroka, který byl potvrzen.

Nalítli na lež Chóre. Bůh potvrdil proroka a Izrael věděl, že jim Bůh zcela jasně zaslíbil, že Své proroky potvrdí skrze Své Slovo. Chóre nebyl žádný prorok podle Písma, ale lidem se to zdálo neobyčejně dobré; právě tak to je dnes. Dnes mají krev na ruku, ohnivé koule na pódiu, olej na prstech; ve stejném čase přinášejí kazatelky, které nosí krátké vlasy a make-up. Člověk by myslel, že na to lidé nenalítnou. Avšak naletěli na Chóre, a nyní činí totéž. Kvůli denominacím se odvracejí od pravého Slova. Krátce řečeno: ukazuje to, jaký druh semene v nich je.

Avšak díky Bohu, že ne celý Izrael naletěl na Chóre. Mnozí stáli při Mojžíšovi, pomazaném proroku, který měl Slovo. Právě tak je to s mnohými Jeho Slovem a Duchem vyvolenými Božími dnes.

Myslete na to, plevel musí být shromážděn a svázán. Souhlasí to? To se stalo. Odpadlé organizace a církve byly pevněji svázány než kdy předtím. Jsou svázány ve Světové radě církví a hotovy pro oheň soudu Božího. Ne já jsem toto napsal; cítil jsem, že to učinil On. Letniční jsou plni toho tak označovaného „My všichni jsme jedno“. Avšak jednoho dne bude pšenice Slova shromážděna a vzata odtud a setká se s Mistrem.

Bůh to zaslíbil. Bůh dal zaslíbení u Mal. 4 pro tento poslední den. Ještě se to nenaplnilo, musí se ale naplnit, neboť je to oplodněné Slovo Boží, které bylo vysloveno prorokem Malachiášem. Ježíš se

na ně odvolal (Mt 17, 11). Naplní se to bezprostředně před druhým Kristovým příchodem. Nyní dobře poslouchajte. Všechno Písmo, které ještě není naplněno, musí být naplněno předtím. Bible musí dojít k závěru. Čas pohanů skončí věkem církve. Až vystoupí tento pomazaný posel, zaseje ovšem semeno celé Bible – od toho, co učinil had, až k poslu v čase raného deště. Potom bude lidmi denominací odmítnut jako jeho praotci Jan a Eliáš podle toho, co řekl náš Pán, když v době Achabově prvně vystoupil Eliáš. Stane se to zde v této zemi, neboť tato země byla předstíněna Izraelem.

Čtete nebo si poslechněte kázání „*Jezábelino náboženství*“. Naši praotci přišli do této země, aby mohli vzývat Boha, jak to chtěli. Přišli do země, zapudili domorodce a převzali ji. Totéž učinil Izrael, když vyšli z Egypta. Měli jsme bohobojné muže jako Washingtona a Lincolna. I oni měli velké bohobojné muže, jako Davida, atd. Potom ale nastoupil Achab s Jezabelou za sebou, která ho dirigovala. Totéž jsme dostali my. Proto je to tato doba a tato země, v níž tato osoba vystoupí. To je podle Písma, a je to **TAK PRAVÍ PÁN**.

V čase pozdního deště se pak bude konat zkouška jako na hoře Karmel. Bible se naplňuje až do posledního písmene. Jan Křtitel, Jeho posel, který Jej předešel podle Mal. 3, 1 rozséval během raného deště a byl ve své době odmítnut církvemi -denominacemi, saduceji a farizeji. Ježíš přišel a měl zkoušku síly na hoře Proměnění. Tento předchůdce posledních dnů bude rozsévat za raného deště. (Pozn. překladatele čs. překl.: Čtenáře kázání bratra Branhamy „Mluvené Slovo je originální semeno“ upozorňujeme, že omylem došlo v tisku tohoto kázání k vynechání šestého řádku, na str. 46, odst. 3, kde za slovy „a měl zkoušku síly“ patří tato věta: „na hoře Proměnění. Tento předchůdce posledních dnů bude rozsévat ...“ Prosíme o prominutí tohoto nedopatření.) Bude se konat zkouška síly mezi Ježíšem, který je to Slovo a denominacemi a ustanoveními víry, totiž pak, až On přijde. To je zkouška síly, vytržení Jeho Nevěsty. Ta první se konala na hoře Karmel, druhá na hoře Proměnění, a třetí bude na hoře Sion. Gloria!

Mnozí lidé nerozuměli chování Eliáše, Mojžíše, a Jana, když opustili pole působnosti své služby. Stalo se to proto, že oni i jejich poselství byla odmítnuta. Semeno bylo zaseto. Jako další následoval

soud. Byli Bohem lidu dáni jako znamení, že se blíží soud. Setba byla skončena.

Věřím, že pravá Nevěsta bude jednoho dne nucena přestat s kázáním Slova. Je to prorokováno v Bibli a stojí to ve Zj. 13:16, chcete-li si to napsat. Denominace ji budou nutit, aby přijala jejich znamení šelmy nebo aby s tím přestala. Potom Beránek Svoji Nevěstu vezme pryč a nevěstku bude za to soudit.

Myslete na to: Mojžíš, který byl zrozen pro to dílo, musel čekat, až se mu od Boha dostane zvláštního daru pro úkol. Musel se uchýlit do ústraní a čekat. V té době stanovené Bohem musel být na trůnu i určitý farao. Lidé museli mít žádost po chlebu života dříve, než ho Bůh poslal zpět. Ty tisíce divotvorců v těchto posledních dnech zrodili generaci hledačů znamení, kteří nemají ani tušení o pravém Božím hnutí podle Jeho Slova v těchto posledních dnech.

Již jsem to řekl: „Ukažte jim krev, olej a lidská předvádění se na pódiu, a již to podporují, ať je to podle Božího Slova, nebo ne – zda je to podle Písma nebo ne.“ Ježíš nás před těmito věcmi v konečné době varoval. I to jsem řekl mnohokrát, že podle Mat. 24 si budou ti oba duchové tak podobní, že dokonce vyvolení by byli svedeni, kdyby to bylo možné. Jak je můžeme rozeznat? Zkoušejte je na Slovu. Jak dokážete, abyste je poznali? Mluvte Slovo a hleďte, co o něm říkají. Jestliže nevěří Slovu, nemají žádný zárodek semene v sobě; jsou od toho zlého a svádějí vás. Právě tak, jako ta první nevěsta byla svedena, byla svedena i druhá a i tito se pokoušejí svést Nevěstu tím, že Slovo zkrží.

Bůh nikdy nepostavil znamení nad Své Slovo. Amen. To je něco významného. Bůh nikdy nepostavil nad Své Slovo znamení. Ta provázejí Slovo jako potvrzení, avšak nejprve přijde Slovo. Jako důkaz vezmeme Eliáše, který řekl té ženě: „*Připrav nejprve mně jeden koláč.*“ Hleďte, potom se stal ten div. Pojďte nejprve ke Slovu a hleďte pak, jak se ten div děje. Je to samo Slovo setby, které pohne k jednání Ducha svatého. Může Bohem poslaný posel věřit jen jedné části Písma a ne celému Slovu? Může popřít nějakou část z něho?

Ten pravý prorok Boží v posledních dnech bude zvěstovat Slovo. Denominace ho budou nenávidět, avšak on na ně nebude brát žádný ohled. On bude takový, jako ten před prvním příchodem

Krista, který zvolal: „Vy plemeno hadí!” Ti předurčení to ale budou slyšet, a připraví se pro „Countdown”. Královské semeno Abrahámovo věří jako on a prese všechno setrvává věrně na Slovu Božím, neboť ono je předurčeno. Posel z Mal. 4 vystoupí v čase Bohem určeném. My všichni ho vyhlížíme. Věříme, že přijde, neboť to tak praví Jeho Slovo. Bude to v konečné době, a je to nyní ta doba, v níž to uvidíme.

Jako všichni ostatní před ním bude cele vázán Slovem a Slovo bude na něho poukazovat a potvrdí ho. Bůh potvrdí, že to, co on káže, je pravda, jak to učinil při Eliášovi, neboť je to Eliáš, který přichází a připravuje na „Vytržení na hoře Sion”. Ježíš řekl, že to v posledních dnech bude jako ve dnech Lotových. Jeho kázání bude vypůsobeno Duchem a bude přímočaře souhlasit se Slovem Božím. Jelikož za pravdu bylo označováno tak mnohé, mnozí tomuto pravdivému poslu špatně porozumí.

Napsal jsem si tu slovo „proroctví”. Protože podvodníci tak mnohé označují za pravdu Boží, neporozumí tomuto poslu dokonce ani mnozí praví kazatelé. Protože proroctví se v konečné době opakuje, věřím, že jako ten první předchůdce vyšel z pouště a volal: „Aj, Beránek Boží!”, i ten druhý předchůdce bude činit totéž tím, že lidem bude ukazovat na Nevěstu zrozenou ze Slova. V čase návratu Ježíše Krista bude Nevěstě poukazovat k nebi a volat: „Aj, Beránek Boží!” Tak to bude vycházet z jeho rtů. Bůh nám pomoz, abychom pro tuto událost stojící blízko před námi byli připraveni.

Naplnit míru ...

V minulých týdnech informoval mezinárodní tisk, že v nakladatelství Oxford University Press v New Yorku dne 11. září tohoto roku vyjde nový překlad Žalmů a Nového zákona. Předsednictví u pětičlenného výboru měla, Bohu budiž žalováno, profesorka teologie Susan Brooks-Thislethwaite.

V deníku „Die Welt” vyšla dne 2. září tato zpráva: **„Politicky korektní Bible USA. SAD New York.** Nový, politicky korektní překlad Nového zákona zveřejní dne 11. září v USA Oxford University Press. V překladu kromě jiného již není zmíněna „pravá ruka Boží”, aby levákům nebylo duševně přitíženo a Otčenáš začíná: „Náš Otče-matko v nebi”. Kromě toho budou škrtnuta všechna místa Nového zákona, v nichž jsou obviněni Židé,

že zavraždili Krista. Odstraněno bude dále slovo PÁN jako synonymum pro Boha, neboť páni jako panující třída, – tolik překladatelé -, patří minulosti.”

Již tam nebude psáno „Duch svatý”, nýbrž „duše svatá”, kdy konečně hebrejské slovo *ru'ach* je ženského rodu. Lidé se natolik zapomněli, že řekli, zeje to přílišný požadavek, že nad touto ženskou osobou uprostřed trojjednosti vládnou dvě mužské osoby, které jsou označeny jako „dva muži”. Takto mluví zástupci učení trojjednosti o svém Troj-osob-ním Bohu. V novém textu rovněž již nebude nic psáno o „mocnostech temna”, neboť to je urážkou pro lidi tmavé pleti, právě tak ani pojem „pravice Boží”, protože by se tím mohli cítit leváci uraženi. Slovo „Pán” a „Bůh” budou uvedena již jen jako „Nejvyšší”, takže si pod tím může člověk představit, cokoli by chtěl.

Jsem si jist, že takové zprávy vezmou řeč dítěti Božímu, kterému je Slovo drahé. Napadá mi přitom verš ze známé písně *„Již tak dlouho Nevěsta toužebně očekává”*: *„Velice nás bolí posměch nepřátel, jež Tvoje jméno hanobí, kteří Tě, Ty divuplný Bože ani nemilují ani Ti nerozumí...”* Apoštolově Petr a Pavel napsali, že v posledním čase vystoupí posměvači, avšak že tento posměch bude namířen ještě i proti Bohu a Božímu Slovu, překračuje každou představivost. O Božství je veden spor už od třetího století po Kristu, protože tu již nebylo žádné zjevení Slova a Ducha. To je všeobecně známo. Avšak to, co se nyní děje, je pro každého normálně myslícího člověka, tím více pro dítě Boží, nepochopitelné. Co by v žádném jiném náboženství nebylo myslitelné, se děje v takzvaném křesťanství. Tento vývoj zavinili zastánci učení o třech Božích osobách. Postavili tím Židům, muslimům a mnohým jiným nepřekonatelnou překážku do cesty a svoji bohatě okrášlenou nebiblickou budovu učení chytře přikryli babylónským pláštíkem. Nyní naplňují míru bezbožnosti.

Je krucifix křesťanským znamením?

Dne 10. srpna vynesl Spolkový ústavní soud v Karlsruhe jakožto nejvyšší instance v Německu rozsudek, podle něhož umístění krucifixů ve státních školách je proti ústavě. Nejedná se přitom o katolické církevní školy, nýbrž o školy, v nichž se účastní vyučování všechny děti, nehledě na konfesi nebo světový názor. Katoličtí prominenti z CDU/CSU a katolický kostel tento rozsudek tvrdě kritizovali, zpochybnili a nejvyšší soudce této země veřejně zhanobili. O krucifixu se mluví jako o „křesťanském znamení” o „křesťanských hodnotách”, o „západní kultuře”, které mají být zachovány. Odpo-

vědění soudci byli ve veřejných sdělovacích prostředcích postaveni na prahu a katolická zemská vláda v Mnichově bude dělat, co sama rozhodne.

Kdo se zabýval Biblií a dějinami, ví, že v Římské říši bylo ukřižování tím nejhorším trestem smrti, jaký byl uložen. Náš Pán strpěl tento trest smrti kvůli nám. Gal. 3 se odvolává na 5. Moj. 21, 23, kde je psáno: „*Proklet je každý, kdo visí na dřevě.*” V okamžiku ukřižování ležely hříchy a prokletí lidstva na Božím Beránkovi, aby se prolitou krví dostalo vykoupeným smíření, záchrany duše a požehnání Božího.

Lidé myslí, když se křížují, že žehnají sami sebe, že si zajišťují ochranu, odvrací těžkosti, zahánějí zlé mocnosti. Pole, předměty, domy, dobytek – vše je zahrnováno spolu do trinitárního požehnání. V tomto výčtu by se mohlo dále pokračovat. V Bavorsku dosud mnoho hospodyněk dělá na chléb tři kříže, než jej začnou krájet. To všechno nemá nic společného s vírou, ale s pověrou. Znamení kříže, ať dělané rukou, nebo nošen jako symbol se stává talismanem nebo nosičem štěstí. S tím Boží děti nemají nic společného. Biblicky věřící nedělají žádná znamení křížem tím, že se svou rukou dotýkají čela, úst a prsou a přitom přeríkávají: „Ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého.” Ne a ještě jednou ne! Kdo uvěřil, žije pod požehnaním Božím, které na nás přišlo spásným skutkem dokonaným na kříži na Golgatě. Prožili jsme slovo o kříži jako Boží moc a dosvědčujeme, že jsme byli s Kristem ukřižováni, s Ním skrze křest pochováni a vzkříšeni k novému životu. (Řm 6).

Všechno, co našemu Pánu a Vykupiteli sloužilo – od Jeho vstupu na tento svět, až k Jeho na nebe vstoupení – bylo jednorázové. O Marii, vyvolené pozemské nádobě, která byla poctěna, aby přijala božský obsah, není již více zmínka v žádné epistoletě apoštolů od ep. k Řím. 1 až do konce Zjevení. V Betlémě to byl útulek a jesle ve stáji. Kříž na Golgatě splnil svůj úkol, právě tak lněná roucha a hrob. My však neuctíváme nějaké místo nebo předmět, nýbrž vzdáváme čest jedině Bohu nebes, který se stal naším Otcem skrze Ježíše Krista, našeho Pána.

Prvotní křesťané by se byli střezili, aby nosili kříž na odív, neboť za Nerona, jemuž se stalo krvavé pronásledování křesťanů životním cílem, by ještě mnozí z nich byli ukřižováni a usmrceni. Děláním kříže začalo za Konstantina, mnohonásobného vraha v jeho vlastní rodině, a teprve později bylo převzato římským státním kostelem. Podle toho, co je psáno v Encyklopaedia Britannica, neexistoval až k 10. století vůbec žádný krucifix (kříž s tělem). Teprve od prvního křížáckého tažení v r. 1096-1099, k němuž vyzval

krvavý papež Urban II. a při kterém přislíbil nosičům křížů a krucifixů podporu, úplné odpuštění a dokonce nebe, začali pod znamením krucifixu – jak to nazvali – „všechny nevěřící zabíjet.“ Při dobytí – nesprávně tzv. – hrobního kostela uprostřed města, stékala po ulicích Jeruzaléma krev jeho obyvatel. Za to odpovědný křížácký rytíř Gottfried von Bouillon, který zasvětil svůj meč matce Boží, dal provolat bitevní výzvu: „Deus lo vult.“ – Bůh to chce. Docela oficiálně se jednalo o obhájení práv katolického kostela ve Svaté zemi. I nyní se vysocí hodnostáři „Rytířského řádu Svatého hrobu“ zabývají otázkou Jeruzaléma. Nejedná se jim pouze o podporu 65 000 katolických Palestinců v Izraeli v jejich „existenčním boji proti Židům“, nýbrž především o to, aby prosadili vlastnický nárok Vatikánu na Svatou zemi. Latinský patriarcha Jeruzaléma Michael Sabbah, Palestinec, zapřísáhlý nepřítel Izraele, je po velmistrovi hodností nejvyšším rytířem Hrobu. Paktují se úplně zjevně i s muslimy mezi Palestinci proti Židům. Vlastní rytířsko-hrobní nárok na Eretz-Izrael (Pra-Izrael) je zřejmý, protože Marie je uctívána jako „královna Palestiny“.

Známe-li dějiny a víme, co všechno se stalo se znamením kříže a ve jménu náboženství krucifixu, totiž římského katolicismu, potom se budeme střežit hodnotit takový symbol jako křesťanské znamení. Křesťanské je jen, co se obrací ke Kristu a Jeho Slovu; apoštolské je jen, co se obrací k apoštolům, biblické je jen, co se obrací k Bibli. Požadavkům těchto tří skutečností nikterak nedostojí žádné tradice konfese. Při důkladném porovnání nevede zpět ke Kristu, k apoštolům nebo k Bibli vůbec nic. Kupř. „Vyznání víry“, které bylo formulováno až za staletí po Kristu na různých koncilech, by nesmělo být vůbec označováno jako „apoštolské vyznání víry“, protože to s apoštolů a apoštolským učením nemá vůbec nic společného. Násilné obrácení na křesťanství a krutá inkvizice nositeli křížů a krucifixů stála miliony lidí život. Nesčíslní Židé a jinověrci, kteří nemohli líbat krucifix, protože spatřovali v celé záležitosti modloslužbu, dali přednost mučednické smrti. Krucifix a mučící nástroje visely ve vězeních často na téže zdi. Každému Židu jsou provždy jako pojem zapsána do srdce dvě slova: „Schma Israel – Slyš Izraeli!“ Co měl Izrael slyšet, je zapsáno v prvním přikázání.

Je to proti prvnímu přikázání učinit nějaký obraz nebo podobenství, kterému se člověk klaní a jej uctívá. Bůh sám přijímá jen uctívání, které je Mu činěno v Jeho Duchu a v pravdě Jeho Slova. „*Bůh Duch jest, a ti, kteří se Jemu modlí, v duchu a pravdě musejí se modliti.*“ (Jn 4, 24). Nikoliv místo, ne nějaký předmět, žádný symbol, žádný obraz, žádné podobenství, nýbrž Bůh, který je Svou podstatou Duch, přijímá jen takové uctívání, kte-

ré se děje v Duchu svatém. To jediné je bohoslužba. Kde je něco jiného zahrnuto do uctívání, ať Maria, svatí, ochranní patroni nebo relikvie – tam je modloslužba, přímé modlářství, které je Bohu ohavností. K tomu by mohlo být jmenováno mnoho biblických míst. Z dvanácti kmenů Izraele byly vyňaty dva kmeny, protože provozovaly modloslužbu, totiž Dan a Efraim. Efraim, který dokonce přijal od Jákoba se zkrříženými rukama požehnání prvorozeného (1M 48), ztratil kvůli svému modlářství prvorozenectví (1Král 12, 25-32) a nepatří již, tak jako Dan ke dvanácti kmenům Izraele, jak jsou vyčísleny při dokončení ve Zj. 7, 3-8. U proroka Ozeášě je Efraim opakovaně v kapitole 3 až 13 jmenovitě uváděn a kárán pro svoji modloslužbu. Bůh nečiní žádná prázdná slova – ON mluví, co říká, a říká, co mluví. Jeho příkaz je svatý požadavek a Jeho Slovo je svatý příkaz.

Nechceme se blíže zabývat tím, co se děje v poutních místech, kostelech atd. V každém případě platí až dodnes pro jednoho každého, kdo vstupuje do následování Krista, slovo: *„Kdo nebere kříž svůj na sebe a nenásleduje Mne, není Mne hoden”* a *„Kdo nebere kříž svůj na sebe, nemůže být Mým učedníkem.”* Osobní kříž není ze dřeva nebo z kovu, spočívá v utrpení, pohrdání a posměchu, které musejí snášet ti, kteří se stali věřícími, jestliže Pána skutečně následují. Tak jako Vykupitel na konci Své služby vzal kříž na Sebe a šel přes Getsemane na místo popraviště, tak bere každý, kdo uvěřil, ve dni svého obrácení – obrazně řečeno – svůj kříž na sebe a prožívá, že byl s Kristem ukřížován a napříště musí nést Jeho pohanění. Ještě jednou musí být zdůrazněno, že nošení kříže nebo krucifixu zhotoveného lidskou rukou je jako talisman a nemá nic společného s vírou, nýbrž s pověrou. Od pádu komunismu v r. 1989/90 přišlo do módy nošení křížů, obzvláště na řetízku na krku.

Biblicky věřící věří, jak praví Písmo, jim jde o spásný čin Boží, který se jednou provždy stal na kříži na Golgatě, když Syn Boží zvolal: *„Dokonáno jest!”*, totiž aby, ... v *mír úvodě oboje v jednom těle Bohu skrze kříž, vyhladiv nepřátelství skrze něj.* (Ef 2,16). *„... a skrze Něho aby smířil s sebou všecko, v pokoj úvodě skrze krev kříže jeho.”* (Kol 1, 20) *„... a smazav proti nám ten zápis záležející v ustanoveních, kterýž byl odporný nám. I vyzdvihl jej z prostředku přibiv jej ke kříži.”* (Kol 2,14). Každý, kdo prožil skutek Božího smíření s lidstvem, jak se stal na Golgatě v celé jeho šíři, spásu přinášející, nenosí žádný viditelný kříž ze zlata, stříbra nebo dřeva, natož pak krucifix. To činí jen takoví, kteří to vnitřně neprožili. Ještě jednou budiž zdůrazněno, že se přitom, co se stalo na kříži, nejedná o nějaké symboly, z kterých je potom udělán nějaký bůžek a modla, za použití nějaké magic-

ky působící formule, nýbrž se jedná o prožitek s Bohem, který byl v Kristu, a smířil svět se Sebou. Obojí, kříž i hrob jsou prázdné. Ukřižovaný vstal z mrtvých a vstoupil na nebesa. Zmrtvýchvstalý není lidskou rukou zhotovený mrtvý předmět, který nosí lidé. ON je ten živý PÁN, který nese ty Své. ON se brzy navrátí a všechny, kteří s Ním byli ukřižováni a sobě zemřeli, aby žili s Kristem, vezme k Sobě do slávy.

Misijní zpráva

O celosvětové misijní práci a o tom, co Bůh činí, by mohlo být mnoho řečeno. V celé Asii a Africe a obzvláště ve východní Evropě je velký duchovní hlad. Když jsem slyšel, že jsme dosáhli u literatury v ruské řeči nákladu 50 000 exemplářů, byl jsem vnitřně velmi pohnut. Je tomu mnoho let, kdy mi Pán ukázal děj v jednom velikém, slavnostním sále, který je spojen s tímto vývojem. Ve vidění jsem stál na pódiu a přihlížel, jak lidé proudili do místnosti v očekávání něčeho neobyčejného. Poté, co všichni zaujali místo, spatřil jsem, že všude byla ještě volná místa. V tom okamžiku pro mluvil hlas přímo nade mnou: „Teprve až k tomu přibude Nevěsta z východní Evropy, bude počet naplněn.“ V následujícím okamžiku se otevřely dveře po mé levici a přicházely jednotlivé skupiny, podle zemí uspořádané – uváděné pokaždé jedním bratrem, který byl odpovědný. Jemu následovali všichni ostatní s radostným obličejem. Náhle pravil hlas: „Nyní přichází Nevěsta z Ruska.“ Docela spontánně jsem přistoupil k vedoucímu bratru, padli jsme si do náruče a já jsem mu řekl: „Na tento okamžik jsem čekal.“ Bratr šel dále se zástupem, který ho následoval, a náhle byla všechna místa obsazena. V tom okamžiku mě naplnila hluboká vděčnost. Byla to blahodárná, nebeská atmosféra. Stál jsem opět na pódiu, když tentýž vznešený, vše pronikající hlas pravil: „Až se to stane, bude dokončení blízke!“

Nyní smíme prožívat, jak se všechno naplňuje. Všude ve východoevropských zemích přicházejí velké zástupy ke shromážděním – měli jsme již až ke dvěma nebo třem tisícům lidí, kteří poslouchali kázání. Bůh je věrný — On zná ty Své na celém světě a volá je ven. Je to prostě obdivuhodné, že tak smíme spolu prožívat závěr novozákonní Církvě. Vidíme jasně, jak se nyní všeobšáhle naplňuje biblické prorocství se všemi zaslíbeními. Blaze tomu, kdo nyní slyší, co dává Duch mluvit sborům skrze zjevené Slovo a podle toho koná.

O misijním centru v Krefeldu by mohlo být mnoho oznámeno. Zatím se tiskne v sedmi různých řečech; papír je nakupován na tuny, aby byla uspo-

kojena tak velká potřeba tak dobře, jako možno. Rád bych při této příležitosti poděkoval zvláště těm všem zde v Krefeldu, kteří bezplatně pomáhají, jakož i našemu milovanému bratrovi Russovi, při němž Bůh vykonal velké věci. Lékaři se jej vzdali a byl kandidátem smrti, avšak Bůh se smiloval a uzdravil jej. V těch mnohých za námi ležících letech sloužil církvi a věrně vykonával svůj úřad pastýře. My všichni říkáme bratru Russovi srdečný dík a „Bůh žehnej Tobě i Tvému domu.”

Srdečný dík patří i našemu milovanému bratru Schmidtovi, který spolu i s ostatními je zaměstnán rukopisy v ruské řeči a opatrováním v zemích bývalého Sovětského svazu. Pro něho je ruská řeč právě tak jako německá a tak je schopen konat službu, kterou by žádný z nás nemohl činit. Nechť ho Pán a jeho dům bohatě žehná.

Naším milovaným bratrům Alexis Barilierovi a Etienne Gentonovi bych chtěl rovněž poděkovat za dlouholetou věrnou spolupráci. Ani jedinkrát se neodchýlili od Slova, nikdy si nechtěli udělat jméno nějakým zvláštním poznáním nebo učením. Věrně překládají do francouzské a italské řeči, aby sloužili lidu Božímu. Lze to považovat téměř za zázrak, jestliže bratři, kteří jsou tak Bohem požehnáni a používáni, zůstanou pokorní. Vidím-li, doják mnohých směrů jdou tak zvaní „věřící v poselství”, potom mě naplňuje hluboká vděčnost za všechny věrné sourozence.

I našemu milovanému bratrovi Markku Vuori, který po mnoho let koná překladatelské práce a službu ve Finsku, bychom chtěli vyslovit ze srdce dík.

Náš dík náleží vůbec všem milovaným bratrům a sestrám, kteří jsou neúnavně a většinou bezplatně zaměstnáni, ať je to zde v Německu, ve Švýcarsku nebo ve všech ostatních zemích Evropy, Asie, Afriky a na celém světě, kde se překládá a lidé jsou obstaráváni drahým Slovem Božím. Jsme Pánu vděční za ty možnosti, které nám dává k dispozici. Proto také vykupujeme čas, neboť víme, že to tak již dlouho nezůstane.

Vám všem, kteří podporujete toto celosvětové misijní dílo modlitbami a svými obětmi, bych chtěl rovněž co nejsrdečněji poděkovat. Není to žádná samozřejmost, nýbrž milost. Víme, že je to dílo Boží, protože se to děje v souladu s Jeho zaslíbeným Slovem. Žijeme v době, kdy kostelní církve a svobodné konfese se stále víc a více vzdalují od Slova. Všechny národy a kmeny trvají na své samostatnosti; muži, ženy, mládež a děti, všichni chtějí stále větší nezávislost. Duch času neuchránil ani věřící a mnohé strhl s sebou. Chtěli by, jak říkají, být svobodní, jít kam by chtěli, rozhod-

vat o sobě, svém čase, svých penězích, prostě o všem sami podle vlastního uvážení. Nepozorují přitom, že padají z Božího pořádku nebo z něho již vypadli.

Musíme všechno posuzovat z hlediska Písma a sebe nechat posoudit. Vlastní mínění před Bohem neplatí. Je vestláno v neposlušnost, jakkoli často schovanou za biblická místa. Zarmucující je, jestliže se sourozenci „stáhnou zpět“ (odejdou), jak to vyjadřuje Písmo. Stále znovu se stává, že nepřítel si vezme něco za záminku, ať je to zvěstování, přes které lidé klopýtají, protože to tak nevidí, nebo se lidé pohorší nad něčím z osobního života a učiní z toho překážku. Jako první reakce je zklamání a již dělá nepřítel záhy z malé věci nepřekonatelnou překážku. Jako reakce následuje stáhnutí se zpět. Milí bratři a sestry, dejte si to říci: žádný z nás nemá vliv na svůj stav v království Božím. Ani ti, které On povolal, aby kázali Jeho Slovo, ani ti, kteří je slyší, nemohou, byť jen to nejmenší na tom nic změnit. Bůh bere koho chce, a činí, co si předsevzal. Blaze všem, kteří se nedají nepřítelem obelstít a nepohorší se. Bůh znal konec již na začátku, věděl cestu jednoho každého z nás a co nás potká. Cokoliv se stane, splňuje nějaký účel, i když tomu nerozumíme. Tak to zůstane, že těm, kdo Boha milují, všechny věci napomáhají k dobrému. Kdo obdržel zjevení od Boha, ten zůstane až do konce a ze srdce dosvědčuje: *„Ke komu půjdeme? Jen Ty Slova života věčného máš.“*

Cesta do Izraele

Dá-li Bůh, je v době od pondělí 4., do pondělí 18. března 1996 uprostřed slavnosti „3 000 let Jeruzaléma“ plánována cesta do Izraele. Začne v Eilat u Rudého moře a skončí v Nathanya u Středozemního moře. Čas ovšem bude vrcholit v Jeruzalémě. V dubnu 1996 začnou konečná vyjednávání o městě Jeruzalém. Jsem rád, že Pán nebude vyjednávat, nýbrž jednat, až přijde Jeho čas. Jestliže nestoupne dolar neočekávaně vysoko, bude úhrnná cena za let a program na zemi levnější, než při posledních cestách, a bude obnášet asi 2 500 DM. Odlet z NSR je naplánován z Frankfurtu via Tel Aviv až Eilat, zpáteční let z Tel Avivu do Frankfurtu. Doprava z misijního centra v Krefeldu na letiště Frankfurt a také zpět bude autobusem. Všichni účastníci, kteří přijdou v prvním závěru týdne ke shromážděním do Krefeldu, mohou svá auta zaparkovat zde. Účastníci ze Švýcarska letí přímo z Curychu do Tel Avivu a Eilatu a zpět z Tel Avivu do Curychu. Kdo by se této cesty chtěl účastnit, musí se neprodleně přihlásit, neboť se obá-

vám, že počet 52 účastníků bude rychle naplněn. Další podrobnosti budou v daném čase všem spolucestujícím sděleny.

Shromáždění na závěr roku

Tentokrát se nemůže konat shromáždění na závěr roku s Večeří v Curychu v neděli 31. 12., jelikož je sál zadán jinam. Jako jediný termín je nám dána k dispozici jen

neděle 24. 12. 1995 14.00 h Volkshaus Helvetiaplatz Weisser Saal

pro poslední shromáždění v tomto roce.

V misijním centru v Krefeldu se budou shromáždění na závěr roku konat takto:

První shromáždění: Sobota 30. 12 v 19.00 (Večeře)

poslední shromáždění: Silvestr – začátek 19.00 s hodem lásky.

Jak Bůh dá, zůstává i nadále, jako již po mnoho let, při shromážděních o prvních nedělích v Krefeldu a o poslední neděli každého měsíce v Curychu.

Všechny sourozence, kteří by se chtěli zúčastnit shromáždění v Krefeldu prosíme, aby se přihlásili, abychom mohli naplánovat stravu a ubytování.

Toto foto s pšeničným snopem je vhodné, aby ukázalo, oč se vlastně jedná. Již David řekl, inspirován Duchem: „*Ti, kteříž se slzami rozsívají, s prozpěvováním žítí budou. Sem i tam chodící lid s pláčem rozsívá drahé símě, ale potom přijde, s plesáním snášeti bude snopy své.*” (Ž 126).

Úplně ke konci pohne Bůh nebem i zemí. Ve žni nebudou jen dělníci (Mt 9, 37-38), ale rovněž andělé jako ženci budou plnit svoji úlohu (Mt 13, 39-43). Pak nebudou jednotlivé snopy, které zde nebo tam na nějaké misijním poli sklizeny, nýbrž celá žeň celosvětově svezena a vzetím pšenice shromážděna do nebeské stodoly.

V přítomné době roste podle slov našeho Pána ještě plevel a pšenice na stejném poli. Co je plevel, bude svázáno, jak se to nyní mocí děje. Nakonec zůstane jen čistá pšenice, která mi kdysi byla ukázána jako zlatožluté ohromně velké přezrálé pšeničné pole s plnými velkými klasy.

Jelikož můj čas je zaplánován až do konce roku, rád bych při této příležitosti pro zbývající zbytek tohoto roku a pro nastávající rok popřál všem ze srdce Boží požehnání. Vzpomínejte na mne a dílo Boží i nadále ve svých denních modlitbách a buďte poručeni milosti Boží.

V pověření Božím působící

Bt. Frank

Pohled na shromážděný dav v červenci 1995 v Kinshase v Zairu.

Fotografie vedoucích bratrů v Zairu spolu s bratrem Barilierem